

Robert Perišić

TAKO ĆEŠ ME SE SJETITI

(kratka priča, objavljena na engleskom, 2021)

Rekli su mu da će dida doći, pa su mu rekli da je dida došao. Ali nije došao kod njih nego u bolnicu.

To je bilo komplicirano. Komplikacije, čuo je tu riječ, rečenu tiho kao da će je time manje razumjeti. Valjda su i oni mislili da je glup. Nakon što im je onaj spikolog rekao da je disko, i leksičan.

Kao da nije znao kad netko komplicira. Točno se zna kad netko diskomplicira, premda je to grozno reći. Oni su baš to i radili. Govorili su tako kao da se sve prikrivalo riječima, govorili su riječi koje su samo odnosile njegovu pažnju.

Bilo je to pomalo kao sa srećom, ono za rođendan kad se ne možeš od njih skoncentrirati da budeš sretan. Samo obratno, jer je bilo tužno. Ali bilo je diskomplicirano skroz jer se tužnost, u stvari, nije trebala pokazivati. To je bilo zato da se ne rastuži recimo nekoga tko je bolestan, tako su rekli. Vidio je da je to dida. Onda se trebalo ponašati skoro kao da je sve normalno. Kao da je tužno i nije tužno. I govorili su da će biti bolje. Vidio je da se trebalo ponašati kao da će biti bolje. Činilo da to nitko ne zna raditi i da se svi drže kao glupi spikolozi. Ali to je bio samo njegov osjećaj jer nitko nije govorio o tome. Svi su se držali kao da će biti bolje, ali ipak se i nisu tako držali jer su bili antitalenti za glumu.

Riječi su ionako bile zaguljene, a sad su bile baš čudne. Sve je bilo stumbano u njima – i bolje, i neće, i tužno, i ne.

Tako je to bilo kad je išao s njima vidjeti djeda u bolnicu – koji je u stvari dida – kad su mu već unaprijed rekli što treba dida pitati, pa je to i pitao. I trebalo se ponašati na poseban način, kao da možda nitko nije bolestan, nego, eto, sve je ovo malo slučajno. Sve se krilo u riječima, one se sve prekrivale, kao recimo plahte krevete. Sve krilo se u riječima koje su omotavale to, recimo kao zavojima, i na riječi si morao paziti i nisi smio pitati dida oće li umrijeti. To ih je Špiro bio pitao u autu, dok su se vozili u bolnicu, i mama se štreknula, okrenula mu se da to ne govori, da ga nije više čula. I tako je nekako sve plivalo u riječima koje se kažu i onima koje ne; i na jedne i na druge si morao paziti da ne isplove bez. I onda je na kraju previše mislio o riječima i obponašanju, i zapravo ga je bilo strah da nešto ne pogreši i na to je bio koncentriran, a ne na dida. Bio je uplašen od nečega čega su se oni bojali, ali nitko nije rekao što je. Ali kao da nije bilo jedino to. Bio je tu neki strah koji je sve što se govori i sve što se

radi činio nekako lažnim. To je prešlo na njega i jedva je čekao da odu iz bolnice. A to nije bilo u redu. Nije bilo u redu prema djedu. Njemu je dida bio drag, družili su se liti. Volio se tada s didom šaliti, premda je zaboravio o čemu.

Špiro je upitao djeda kad su odlazili: – Dida, mogu ja tebi sam doći u posjetu?

Mislio je da bi, ako bi bio sam s djedom, mogao s njime pričati.

Ali kad je to upitao nastala je zbunjenost.

Tada su ga svi pogledali i onda se iznenada počeli smijati. Dida se počeo smijati prvi, a onda i oni dvoje. Smijeh je bio kao da je nešto popustilo.

Činilo se da dida boli dok se smije pa je brzo prestao, a odmah zatim i oni.

Mama je rekla: – Ali kako ćeš sam? Jooj...

Djed im je tada rekao: – Ajte vas dvoje van, da nas dva malo popričamo.

Kad su izašli, dida reče: – Ma oni samo smetaju. Reci, o čemu bi ti priča?

Špiro je razmišljao i opet ga je bilo malo strah. Reče: – Ali nemoj njima reći da sam te pitao.

– Neću sigurno.

Špiro ga je gledao i sad je opet mislio na ono što mu je mama rekla da ne smije govoriti.

Razmišljao je kako bi to pitao. Onda upita: – Oćeš li me opet voditi u zološki?

– Ako buden ima snage.

– A hoćeš imat snage?

– Ne znan, Špiro. A daj me potsiti, zaboravia san: koja ti je bila najdraža životinja?

– Bio mi je drag slon... I majmuni...

– Znaš šta, ako ja buden ima snage, ićemo. Ali, gledaj, ako ja ne buden ima snage, ti ćeš kad još malo narasteš, sam otić u zološki vrt. I kad budeš sam tamo, reci slonu i majmunu da sam ih ja pozdravio. Odaberi slona koji ti je najdraži i majmuna koji se smije. Oćeš se sitit?

– A oću.

– I još te nešto molim. Sad si me spomenia... Mogu još nešto?

– Možeš.

– Kad god vidiš magarca... Znaš magarca, tovara?

– Znan...

– Kad god vidiš magarca, reci mu da sam ga ja pozdravio. Ne moraš naglas. Ako je neko blizu, moš i u sebi. Oćeš?

– Oću.

– E, tako ćeš me se sitit.

Dok je govorio, djed je jednom rukom nešto čeprkao po noćnom ormariću premda se činilo da ga ti pokreti bole.

Špiro je rekao: – Šta, ja ću ti nać.

– Ma evo, tu je. Evo uzmi ove novce, to ti je kad budeš iša u zološki.

– Misliš da ćuvan?

Djed ga pogleda pa reče: – Ma nemoj ćuvat, potroši. Važno da sam ti dao.

– Dobro.

– Znaći, slona i majmuna. I magarca, uvik. Oćeš se sitit?

– Hoću.

– Eto, to ti je to, dragi moj Špiro. Daj ruku!

Djed je malo dulje držao njegovu ruku. Onda je rekao: – Ajde ti sad do njih, oni te čekaju. Pa se vidimo.